

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3458/2020
21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Петковић адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Србије са седиштем у Београду, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3935/18 од 15.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3935/18 од 15.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2402/17 од 05.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да јој је радни однос заснован на одређено време код туженог постао радни однос на неодређено време. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да је врати на рад. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3935/18 од 15.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2402/17 од 05.09.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиљина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, између странака закључено је више уговора о раду на одређено време по којима је тужила обављала исте послове. То су уговор од 12.02.2013. године, за време од 06.02.2013. године до 06.08.2013. године; уговор од 06.11.2013. године, за време од 07.11.2013. године до 07.04.2014. године; уговор од 24.06.2014. године, за време од 18.06.2014. године до 18.12.2014. године; уговор од 26.01.2015. године, за време од 23.01.2015. године до 23.07.2015. године; уговор од 26.08.2015. године, за време од 26.08.2015. године до 30.12.2015. године; уговор од 02.06.2016. године, за време од 01.06.2016. године до 30.11.2016. године и уговор од 02.12.2016. године за време од 01.12.2016. године до 31.05.2017. године. По истеку сваког уговора о раду тужени је доносио посебно решење о престанку радног односа. У временским периодима између закључених уговора о раду тужила није фактички радила код туженог. Последњи уговор о раду од 02.12.2016. године престао је 31.05.2017. године, о чему је тужени донео решење од 12.04.2017. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили члан 37. Закона о раду који се примењивао до 29.07.2014. године, односно исту новелирану одредбу која се примењивала по ступању на снагу Закона о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 75/14).

Тужила по закљученим уговорима о раду није радила код туженог непрекидно или са прекидима краћим од 30 дана дуже од 12 месеци, односно 24 месеца, нити је по истеку уговора о раду закључених на одређено време наставила да ради код туженог пет радних дана. Зато је правилан закључак судова да нису испуњени услови за преображај радног односа тужиле на одређено време у радни однос на неодређено време, у смислу наведене законске одредбе.

Сходно изложеном, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић